

S uspávankou dešťů vplouvá k nám
říjen,
láska má ta tam, já zůstávám
míjen
a sám.

Zelenou náruč bříz
podzimní vítr sčís.

Hořký úděl, smutná řádka dní,
říjen a já,
oba jsme svým steskem nápadní,
říjen i já.
Ve větvích torza hnízd,
ze kterých lze však číst:

Já dál větrím jarní tání
i své šťastné zmrtvýchvstání,
slunovrat zas přijde k nám,
tu víru mám,
svůj splín zhojím příští láskou
a dnům října sbohem dám.

Prozatím však stůněm nad sklínkou
říjen a já,
kvůli trablům s jednou blondýnkou
zní mé: co já?
Torza hnízd skrývá dým,
z něhož číst tajně smím:

Já dál věřím v jarní tání
i v své šťastné zmrtvýchvstání,
slunovrat zas přijde k nám,
tu víru mám,
svůj splín zhojím příští láskou
a dnům stesku sbohem dám.

Já dnům stesků sbohem dám!